

Көндүн канарындан бир адам чыгып келир. Гоча көндүчү Чофаралы чүт өнүр. Узаг-дакы адам жетишир аа салам берир. Суал-чааб.

Жауу: көлөн сорушур:
— Ај гардаш, бура мүсөл-ман көндүдирми?

Чофаралы — Һа-Һа, жүрүкүр ки, набалодсан.

Набалод адам — Ман Ар-дын о таындан келирем.

Чофаралы — Хош колми-сен [жура-бура келир] — Һара беле, ишеллаһ!

Набалод — Валлах, догрусу, Иренда жүзөрөн чох лис ке-чир. Иш жох, пул жох. Калдим бу төрөфлери жохлајым керүм нө иле машгул олмаг спөр ки, бир тикө чөрөк пулу өлө кол-сон.

Чофаралы — Хуб, гардаш, бөс сенин алинден на келир!

Набалод — Валлах, нө де-јим...

Чофаралы — Чүт өкмөк би-ларсен!

Набалод — Валлах, нө де-јим. Бу ишө һөч адәт өләмө-мишөм.

Чофаралы — Бөнналыгдан, дүлкөрликдән нечә? Гөб-гөшүг гәјүра биләрсән?

Набалод — Валлах, өдәтим дејил.

Чофаралы — Канкалыгда нечә, сөрнштән вар?

Набалод — Догрусу, башым чыкмаз.

Чофаралы — Јә'гин алыш-вернш өһлисән, јә'гин ки, сөнө-тин дүкәнчылыгды.

Набалод — Јох-јох.

Чофаралы — Балкә молла-сан, нәрсәјәхәнсан.

«МОЛЛА НӘСРӘДДИН»
СӘННФӘЛӘРИНДӘ

